

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ

Κατά αναχρονιστικού εκσυγχρονισμού και καιροσκόπων

Το ουσιωδέστερο πολιτικοϊστορικό γεγονός κατά την τροπή των χιλιετιών στην εποχή μας είναι η εγκαθίδρυση ενός παγκόσμιου μονοπολικού συστήματος, με ηγεμονικό κέντρο τις Η.Π.Α.

Είναι το ζωτικώτατο συμφέρον των Η.Π.Α. η διατήρηση της ηγεμονικής των θέσης μέσα στο παγκόσμιο σύστημα. Το ον δεν επιλέγει ποτέ την υποβάθμισή του, δεν μπορεί ποτέ να την επιλέξει, γιατί η οντότητά του είναι ακριβώς δύναμη. Ο αναπόδραστος λοιπόν στόχος διατήρησης της ηγεμονικής των θέσης, απαιτεί από την μεριά των Η.Π.Α. την ικανοποίηση τριών αλληλένδετων συνθηκών και μόνον αυτών:

Α) Οι Η.Π.Α. πρέπει να μείνουν στην αιχμή της γνώσης και στο ολοκλήρωμα της γνώσης που οι αρχαίοι ονόμαζαν σοφία. Γιατί γνώση σημαίνει δύναμη και πλούτο, σημαίνει ευδαιμονία και σωτηρία, σημαίνει ευπραγία και μακαριότητα. Το θέμα το έχω αναλύσει εξαντλητικά (και στο τελευταίο βιβλίο μου) και δεν θα επιμείνω εδώ.

Β) Οι Η.Π.Α. πρέπει να συνεχίσουν να ταυτίζονται με την αξιολογία της αριστείας και της συνεπακόλουθης επιτυχίας. Σωστότερο είναι το ικανότερο. Τα συστήματα της ανθρώπινης δραστηριότητας στις Η.Π.Α. λειτουργούν με τους ελάχιστους περιορισμούς ελευθερίας κινήσεως: οι περιορισμοί αυτοί τείνουν να αντιπροσωπεύουν το απολύτως ελάχιστο θεσμικό πλαίσιο, απαραίτητο για την αποδοτικότερη λειτουργία του ανθρώπινου δυναμικού. Υπάρχει επί πλέον διαρκής ανάδραση μεταξύ της ανθρώπινης πραγματικότητας στην κοινωνία και του περιεχομένου των μερικώτερων κανόνων που υιοθετούνται στο ελάχιστο εκείνο θεσμικό πλαίσιο και το συγκεκριμενοποιούν κατά περιόδους. Αυτήν την συστηματική ανάδραση εξασφαλίζει ακριβώς η φύση και δομή του γενικού θεσμικού πλαισίου. Η φύση του συνίσταται στην ανταγωνιστική αρχή. Η δομή του απαρτίζεται βάσει της αρχής πολλαπλών ελέγχων και αντιτιθέμενων ισορροπιών. Ο πολυμερισμός εκεί θεσμοθετείται σε όλα τα πεδία. Αρκεί κανείς να σκεφθεί π.χ. την εγγενή αντιπαλότητα που καλλιεργείται μεταξύ Προεδρίας και Κογκρέσου από τις αλληλοεξαρτώμενες (και σε αρκετές περιπτώσεις αλληλοεπικαλυπτόμενες) αρμοδιότητες, χωρίς συνήθη θεσμικό τρόπο τελικής επίλυσης αναδυομένων διαφορών. Έτσι για να υποχρεωθεί ένας Πρόεδρος να εφαρμόσει πολιτική ευνοούμενη από την Γερουσία, αλλά αντίθετη προς τον δικό του προσανατολισμό, πρέπει μερικές φορές να φθάσει το Κογκρέσο μέχρι την διαδικασία του impeachment εναντίον του, όπως συνέβη επί της τελευταίας Προεδρίας.

Το Αμερικανικό σύστημα αντιπροσωπεύει την καλύτερη εφαρμογή στο κοινωνικό επίπεδο, μετά την κλασική εποχή, του Ηρακλείτειου κοσμικού μοντέλου: η ενότητα είναι το φυσικό αποτέλεσμα της αυτόματης ολοκλήρωσης ενάντιων ροπών, η αρμονία είναι αυτοδιευθετούμενη σύνθεση αντιθέτων. Επικρατεί το αγωνιστικό, το πρωταγωνιστικό, το ανταγωνιστικό ιδεώδες της ζωής. Και το ιδεώδες αυτό ευρίσκει μια ικανή προσέγγιση στην πραγματικότητα.

Το Αμερικανικό σύστημα είναι ανοικτό και ελεύθερο. Λειτουργεί επομένως, τουλάχιστον σε επαρκές βάθος χρόνου, υπέρ της φυσικότητας από την οποία και αντλεί τον δυναμισμό του. Οι Η.Π.Α. συστήθηκαν σαν Κράτος με την συνεχή επέκταση των ορίων, ακριβώς όπως ο Ελληνισμός κατά την μεγάλη του αποικιακή έκρηξη στους πρώιμους του χρόνους. Αυτό καταξίωσε ένα βίωμα οριακής ύπαρξης στην αιχμή των πραγμάτων, ένα βίωμα συμμετοχής στην ιστορική δημιουργία. Όσο διατηρείται ενεργό αυτό το βίωμα, οι Η.Π.Α. θα παραμένουν στο Ηγεμονικό Κέντρο του Κόσμου.

Γ) Οι Η.Π.Α., τέλος, πρέπει να διατηρήσουν συντριπτική στρατιωτική υπεροπλία έναντι κάθε δεύτερης Δύναμης και οιοδήποτε προσδοκώμενου συσχηματισμού των. (Λέγω προσδοκώμενου, γιατί πάντα θα υπάρχουν δυνάμεις δευτέρας, και, ακόμη περισσότερο, τρίτης και επακόλουθης τάξης που θα συνδυασθούν με την ηγεμονική δύναμη σε περίπτωση πρόκλησης εναντίον της εκ μέρους κάποιων «Χαμένων» (πρώην πρώτων Δυνάμεων στο σύστημα ισορροπίας Δυνάμεων και τώρα Δυνάμεων δεύτερης τάξης στο ισχύον μονοπολικό σύστημα). Διατήρηση συντριπτικής στρατιωτικής υπεροπλίας από τις Η.Π.Α., συνεπάγεται σε τελευταία ανάλυση υπό το κρατούν καθεστώς μείγματος συμβατικού και πυρηνικού οπλοστασίου, την ανάπτυξη αντιβαλλιστικού συστήματος προστασίας. Γιατί μια τέτοια ομπρέλα καθιστά ανεξάρτητο την Αμερικανική πολιτική από πραγματικές απειλές, εκβιασμούς ή και απλές μπλόφες Δυνάμεων οιασδήποτε τάξεως που μπορούν ή θα μπορούσαν στο προβλέψιμο μέλλον να αποκτήσουν ή να χρησιμοποιήσουν στρατηγικά όπλα. Είναι επομένως απολύτως ζωτικό συμφέρον των Η.Π.Α. η ανάπτυξη ενός αντιβαλλιστικού συστήματος. Και αφού είναι ζωτικό συμφέρον, ένα τέτοιο σύστημα θα αναπτυχθεί ο,τιδήποτε και να χρειασθεί. Δεν έχει ιδιαίτερη σημασία το εάν θα βασισθεί σε αλυσίδα χερσαίων εγκαταστάσεων ή αν θα χρησιμοποιεί και βελτιωμένες μορφές υπάρχουσών δυνατοτήτων σε ναυτικά και αεροπορικά μέσα. Το ζήτημα είναι ότι απαιτείται. Και αφού απαιτείται θα γίνει. Και δεν μπορεί να εμποδισθεί με την επίκληση της Συμφωνίας του 1972 και του Πρωτοκόλλου του 1974 που περιόριζαν την συστηματική ανάπτυξη αντιβαλλιστικών πυραύλων σαν μια ολοκληρωμένη ομπρέλα προστασίας. Οι συμφωνίες εκείνες στην ουσία εμπέδωσαν τον Διπολισμό (ανάλογα έδρασε η Αθήνα σε κρίσιμες στιγμές, και το πλήρωσε). Αλλά οι Η.Π.Α. γρήγορα ξέφυγαν από την λογική αυτής της αποδοχής και νίκησαν στον Ψυχρό Πόλεμο. Οι περιστάσεις τώρα είναι τελείως διαφορετικές από τότε. Οι Συμφωνίες ισχύουν όσο οι περιστάσεις μένουν οι ίδιες.

Μεμφιμοιρούν και κλαψουρίζουν οι Δυνάμεις Δευτέρας Τάξης (πλην φυσικά της Βρετανίας και εν μέρει της Ιαπωνίας, για διαφορετικούς αλλά συγκλίνοντες λόγους εκάστη) – οι «Χαμένοι» (το Διευθυντήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η Ρωσία) και οι Ανερχόμενοι (Κίνα). Λογικό είναι από μέρους των να προσπαθούν να εμπεδώσουν έναν κάποιο ρόλο στην οικοδόμηση και λειτουργία της παγκόσμιας αρχιτεκτονικής (ασφαλείας, οικονομική, πολιτική, πολιτιστική). Κατηγορούν λοιπόν τον «μονοπλευρισμό» (unilateralism) των Η.Π.Α.

Αλλά μονοπλευρισμός πάει με Ηγεμονικό Σύστημα, όπως πολυπλευρισμός (multilateralism) πάει με Σύστημα Ισορροπίας Δυνάμεων. Είναι αξιοθρήνητη η προσπάθεια Δυνάμεων Δευτέρας Τάξεως να αξιώνουν πολυπλευρισμό στις αποφάσεις μέσα στις δομές ενός Μονοπολικού Παγκόσμιου Συστήματος. Ο πολυμερισμός του Παγκόσμιου Συστήματος δεν σημαίνει πολυπλευρισμό στην λήψη αποφάσεων. Διότι ο πολυμερισμός του Παγκόσμιου Συστήματος είναι τώρα πλέον στην ουσία ενοποιημένος σε ένα παγκόσμιο ολοκλήρωμα με εστία τις Η.Π.Α.

Με την προϋπόθεση της πλήρωσης των τριών αυτών συνθηκών (γνωστική αιχμή, αξιολογία της αυτοπραγμάτωσης, συντριπτική στρατιωτική ισχύς), οι Η.Π.Α. δεν κινδυνεύουν στην ηγεμονική τους θέση – ακριβώς όπως ο Ζευσ σταθεροποίησε την νέα θεία και κοσμική τάξη όταν επεβλήθη με νίκες κατά των Γιγάντων και των Τιτάνων. Είναι αυτονόητο ότι οι Η.Π.Α. θα κάνουν το ίδιο – βάσει της αρχής της αυτοσυντήρησης του όντος.

Η διατήρηση της Παγκόσμιας Ηγεμονίας είναι το ζωτικότερο συμφέρον των Η.Π.Α. Απομένουν να απαντηθούν τρία ερωτήματα για να ολοκληρωθεί αυτό το Μάθημα Στρατηγικής, και να εξαχθεί ένα καταληκτικό πόρισμα.

Ερώτημα πρώτο:

Η Αμερικανική Παγκόσμια Ηγεμονία είναι προς το συμφέρον του Κόσμου συνολικά; Όπως έχω πολλές φορές αναπτύξει από διάφορες απόψεις, ο Κόσμος επιζητεί την ολοκλήρωσή του μέσα στην Ιστορία – ή μάλλον, ακόμη περισσότερο, Ιστορία είναι ακριβώς η διαδικασία αποκατάστασης ενός ολοκληρώματος της ανθρώπινης παρουσίας, ολοέν και οικουμενικότερου. Όπως η πρώτη κοινωνία (το πρωτόγονο χωριό) εσήμαινε πολλαπλασιασμό των δυνατοτήτων του ατόμου. Και όπως ο πολλαπλασιασμός αυτός του ανθρώπινου δυναμικού είχε σαν αιτία την διαφορετική, αλλά εξίσου ακάθεκτη, ροπή μέγιστης αυτοπραγμάτωσης των διαφόρων ατομικοτήτων και των διαφόρων συλλογικών ταυτοτήτων τέτοιων ατομικοτήτων. Και όπως όσο πιο ελεύθερη αφήνεται από κατευθυντικούς προστατευτισμούς αυτή η εγγενής ροπή αυτοπραγμάτωσης (δηλ. βέλτιστης κατάστασης και μέγιστης αποτελεσματικότητας). Τόσο πιο μεγάλος είναι ο πολλαπλασιαστής του ατομικού ανθρώπινου δυναμικού στο κοινωνικό ολοκλήρωμα. Έτσι και το Παγκόσμιο Σύστημα θα πολλαπλασιάσει το λειτουργικό δυναμικό του με την ολοκλήρωσή του υπό την Αμερικανική ηγεμονία και με την Αμερικανική αξιολογία των ανοικτών οριζόντων και της οριακής έντασης της ύπαρξης. Από ένα τέτοιο ολοκλήρωμα, ο Κόσμος όχι μόνον δεν έχει να φοβηθεί τίποτε, αλλά πρέπει να προσδοκά τα πάντα. Γιατί η διαφορετικότητα της ανθρώπινης ατομικότητας είναι συμπληρωματική. Δεν έχει δοθεί μαζί με την σύστασή του, στις ρίζες της ύπαρξής του, ο ασίγαστος πόθος για μέγιστη αυτοπραγμάτωση, σε κάθε ον για να το οδηγήσει τελικά στην καταστροφή του, ή στην καταστροφή του συνολικού οντολογικού πλέγματος της πραγματικότητας. Το αντίθετο. Ο Κόσμος δεν διέπεται από ένα αστείο ή μοχθηρό πνεύμα. Το ον έχει νόημα. Η ολοκλήρωσή του υπό την Αμερικανική ηγεμονία θα του κάνει καλό: Θα βγάλει ό,τι καλύτερο έχει να δώσει. Η Αμερικανική Παγκόσμια Ηγεμονία είναι το ζωτικώτατο συμφέρον του Κόσμου συνολικά.

Ερώτημα Δεύτερο:

Η Αμερικανική Παγκόσμια Ηγεμονία είναι προς το συμφέρον του Ελληνισμού;

Προφανώς ναι. Γιατί ο Ελληνισμός (αν και όχι ο ΝεοΕλληνισμός) ορίζεται από την αξιοκρατική επιταγή του «αιέν αριστεύειν και υπείροχον έμμεναι άλλων». Γιατί ο Ελληνισμός απεγέννησε τον Λόγο, συνιστώντας έτσι την δεύτερη μείζονος σημασίας μετά την νεολιθική επανάσταση στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ο Ελληνικός Λόγος είναι ακριβώς ταυτόχρονα ο εκφραστής της λογικής του όντος και γι' αυτό το εργαλείο των εργαλείων, η εσώτερη νομοτέλεια της πραγματικότητας και το λειτουργικώτατο όπλο. Ο Λόγος είναι δημιουργικός, αποκαλυπτικός της αλήθειας του όντος κατά την αιτιώδη συνοχή του, και αποτελεσματικός σε πράξη και έργο. Εκείνο που μόνο χρειάζεται ο ελληνικός λόγος για να δείξει την δύναμή του είναι ακριβώς ένας ενιαίος αγωνιστικός χώρος όπου να μπορεί να παλέψει χωρίς πολλούς περιορισμούς στην ελευθερία κίνησής του. Θέλει απλώς ένα σταθερό ουδέτερο πλαίσιο όπου μέσα του να ασκείται ελεύθερα η ανθρώπινη δραστηριότητα. Γι' αυτό μεγαλουργεί σε χωροκεντρικά κράτη – πλαίσια. Γι' αυτό ο Ελληνισμός ακμάζει όταν αποκαθίσταται ένα ενοποιημένο πεδίο, το οποίο και πολιτισμικά τότε σφραγίζει. Αλλά χρειάζεται ολοκληρώσεις χώρων βάσει αρχών ανοικτών και ελεύθερων συστημάτων χωρίς προστατευτισμούς, παρεμβατισμούς, κατευθυντισμούς. Εδώ, στην παραγνώριση αυτής της συνθήκης, έγκειται το θεμελιώδες λάθος (που δεν είναι λάθος, όπως θα δείξω αμέσως παρακάτω) των Ευρωπαίων. Ο Ελληνισμός και ο Λόγος ζουν ζωή φυσική. Οι τεχνητότητες τους αρρωσταίνουν. Ο Ελληνισμός είναι άκρατος ατομικισμός. Πιστεύει στην φυσική συμπληρωματικότητα των διαφορετικών ατομικοτήτων κάθε είδους και επιπέδου, και στην αυτόματη εναρμόνιο σύνθεση των αντιθέτων. Βασίζεται σε ένα σύστημα πολλαπλών και αυτοδιευθετούμενων ελέγχων και ισορροπιών. Θάλλει σε ένα τέτοιο σύστημα. Η Αμερικανική Παγκόσμια Ηγεμονία είναι σήμερα το ζωτικότερο συμφέρον του Ελληνισμού.

Ερώτημα τρίτο.

Η Αμερικανική Παγκόσμια Ηγεμονία είναι αντίθετη προς τα ζωτικά συμφέροντα τίνων; Όλων αυτών, κατ' εξοχήν και κυρίως, που οικοδομούν την ύπαρξή των με τεχνητά σχήματα ερήμην της φυσικά αυτοδιευθετούμενης διάρθρωσης. Όλων αυτών που χρειάζονται τους πολυσχιδείς και αυθαίρετους δεσμούς μιας βαρειάς τεχνητής τάξης για να λειτουργήσουν αποδοτικά. Όλων αυτών που μπορούν να συνδυασθούν μόνον ομογενοποιούμενοι υπό την διαδοχική επήρεια βίαιης καταστολής και τεχνητής διέγερσης. Αυτών που για να υπάρξουν στο ιστορικό προσκήνιο χρειάσθηκε να επινοήσουν και εφαρμόσουν τεχνητότητες πρωτοφανείς σαν το Εθνικό Κράτος και τον Παπισμό. Αυτών που ο ατομικισμός θα τους διέλυε γιατί το υπόστρωμά των είναι εγγενώς βαρβαρικό. Όλων αυτών που μπορούν να επιβιώσουν μόνο με ισχυρές δόσεις προστατευτισμού, παρεμβατισμού και κατευθυντισμού – αυτών που χρειάζονται να διορθώνουν συνέχεια την φύση τους, γιατί αν αφεθεί ελεύθερη θα οδηγηθεί στην βέβαιη καταστροφή της, σαν το Γερμανικό Ηρωικό Ρομαντικό πρότυπο. Αυτών που απαιτούν τεράστια κατανάλωση ενέργειας για να συνεχόνται σε ένα όλο – αντί να αντλούν ενέργεια από ένα φυσικό ολοκλήρωμά τους. Αυτών που ο φανατισμός είναι σύμφυτός τους. Γιατί φανατισμός δεν είναι μια οσοδήποτε ισχυρή πεποίθηση σε κάποια έστω ιδιαιτερότητα ταυτότητας, αλλά η ακατάσχετη τάση επιβολής ολοκλήρου του συγκεκριμένου εννοιολογικού και αξιολογικού κώδικα πεποιθήσεώς σου παντού και σε όλους. Ο αναγκαίος πολυμερισμός κάθε φυσικού συστήματος κάνει ώστε να μην μπορεί να καλλιεργεί ουσιαστικά τον φανατισμό. Αντιθέτως η τεχνητότητα είναι η μήτρα κάθε φανατισμού: γιατί τεχνητότητα θα πει βιασμός της δικής σου φύσης πρώτα από όλα – και ποιος τότε μπορεί να σε σταματήσει από το να βιάσεις κάθε τι άλλο στον δρόμο σου; Στην

δύναμη της φυσικότητας αντιπαράτιθεται η βία της τεχνητότητας. Ουσιαστικός φανατισμός υπάρχει σε κλειστά συστήματα, που έχουν εγκλωβισθεί σε μια εικονική πραγματικότητα αποκεκομμένα από την ζωή του όντος. Όστε λοιπόν η ιστορική Ευρώπη είναι κατ' εξοχήν και κυρίως αντίπαλη προς την Αμερικανική Παγκόσμια Ηγεμονία. Βεβαίως και κάθε άλλη Δύναμη Δευτέρας Τάξεως θα μπορούσε να είχε ζωτικά συμφέροντα που θίγονται από την Ηγεμονία αυτή, αλλά αυτό χρειάζεται εξέταση κατά περίπτωση. Η συστηματική αντιπαλότητα είναι μεταξύ Αμερικής και Ευρώπης. Η υποτιθέμενη κοινότητα αξιών κάποιας αναιμικής και περιστασιακής οντότητας που λέγεται «Δυτικός Κόσμος» είναι βασικά απλώς Ευρωπαϊκή Μυθολογία. Οι Η.Π.Α. ξέφυγαν, παρά την καταγωγή τους, από το Ευρωπαϊκό μοντέλο χάρη στην χωρολογία της νέας κατοικίας των: η συστατική εμπειρία της χώρας τους ήταν η συνεχής επέκταση των ορίων και η φυσική θέσμιση της κοινωνικότητας εξ υπαρχής βάσει των απαιτήσεων της ζωής και του περιβάλλοντος.

Το Ευρωπαϊκό Διευθυντήριο (και, έστω, εν μέρει, άλλες χώρες Δευτέρας Τάξεως) έχει ίσως λοιπόν λόγο να θεωρεί τα ζωτικά του συμφέροντα αποκλίνοντα από το γεγονός της Αμερικανικής Ηγεμονίας. Αν και όπως έχω εξηγήσει επανειλημμένα, αυτό που συμβαίνει (για να το πω ωμά) είναι απλώς η προσπάθεια των χαμένων να κρατήσουν προνόμια νικητών με κάθε λογής τεχνητότητες και κόλπα. Η Ευρώπη δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι εκεί που είναι (και δεν είναι βέβαια ιδιαίτερα καλά, για λόγους διαρθρωτικής της ανεπάρκειας) χωρίς την αμέριστη παντοειδή υποστήριξη των Η.Π.Α. για τα τελευταία 55 χρόνια. Θέλουν λοιπόν παραπάνω από ό,τι τους ανήκει αντικειμενικά κατά την φυσική τάξη, από ό,τι τους αξίζει. Και η Αμερική ήταν ενδοτική μέχρι τώρα, όπως είναι κανείς προς έναν άρρωστο.

Αλλά αυτό που είναι εύκολα κατανοητό για (Ευρωπαϊκές ιδίως) Δυνάμεις Δευτέρας Τάξεως, γίνεται όλο και πιο ακατανόητο εκ πρώτης όψεως στην περίπτωση μικροτέρων χωρών, που είχαν μάλιστα υποφέρει ιδιαίτερα πολιτικά και πολιτιστικά, όπως η Ελλάδα, υπό το κράτος των Ευρωπαϊκών τεχνητοτήτων. Και όταν μάλιστα η πολιτισμική τους ταυτότητα (εν προκειμένω ο Ελληνισμός) ευρίσκεται σε μέγιστο συντονισμό προς την Αμερικανική αξιολογία. Προκύπτει επομένως αβίαστα η εξήγηση.

Πόρισμα.

Ο Ευρωπαϊσμός των ηγεσιών χωρών όπως η Ελλάδα είναι αποτέλεσμα της αποτυχίας στην συγκρότηση του κρατικού ολοκληρώματος, η οποία εκδηλώνεται με συνολική αποτυχία σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Έτσι οι Χαμένοι προσφεύγουν στους Χαμένους για βοήθεια. Ο Ευρωπαϊστικός Αντιαμερικανισμός των αναξιοκρατικών κατεστημένων συναθροίζει όσους επιζητούν με τεχνητότητες και προστασίες να κατέχουν καλύτερη θέση από αυτή που τους αξίζει: οι αναξίως προνομιούχοι έχουν ζωτικό συμφέρον τον περιορισμό της Αμερικανικής ηγεμονίας.

Αλλά δίπλα στον επίσημο ΝεοΕλληνισμό της αποτυχίας υπάρχει η φυσική «παρακοινωνία» του Ελληνισμού με δυναμισμό για επιτυχία. Αυτός ο δυναμισμός επιζητεί την αποδόμηση της ΝεοΕλληνικής κακοδομίας, την απελευθέρωση όλων των συστημάτων, για να ενεργήσει αποτελεσματικά. Προσμένει λοιπόν την πλήρη ενεργοποίηση στην περιοχή μας των παραμέτρων της Αμερικανικής Παγκόσμιας Ηγεμονίας.

Η Αμερικανική Παγκόσμια Ηγεμονία είναι απόλυτα ζωτικό συμφέρον του Ελληνισμού. Ο

Ελληνισμός έχει ζωτικό συμφέρον να ασκήσει η Αμερική την απόλυτη πληρότητα της ηγεμονίας της. Ο Ελληνισμός έχει ζωτικό συμφέρον να αναπτύξουν οι Η.Π.Α. ολοκληρωμένο αντιβαλλιστικό σύστημα.

Θα διακόψω εδώ τα άρθρα αυτά μέχρι το Φθινόπωρο. Εκτός εάν η απελπιστικά μονόπλευρη πληροφόρηση που παρέχεται στα ΜΜΕ για τα σημαντικά ζητήματα επιβάλλει κάποια παρέμβαση γρηγορώτερα.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΕΘΝΙΚΟ ΚΗΡΥΚΑ"]